

парижки комунизъм. Проповѣдвалъ комунизъм и чувствителни удари нанасялъ по гърбоветъ на браилскитъ буржуа-капиталисти, когато си позволявали въ присѣтствието на *Флореско* да псуватъ парижкитъ комунари, за дѣто изгориха статуйтѣ и паметниците въ Парижъ (1870—1871). Отъ разказитъ на биографа излиза, че този *Флореско* е отдѣлна личностъ отъ руския офицеринъ *Ивановича*, който е другарувалъ съ Ботева въ *Знаменка* и *Дунавската балта*. До колкото помнимъ отъ разказитъ на самия *Ботевъ*, този *Флореско* не е другъ никой, освѣнъ сѣщия *Ивановичъ*, но съ ново име, което си е прѣкръстилъ слѣдъ нараняванието му на парижкитъ барикади, дѣйствувайки подъ командата на Генерала *Домбровски*. Кратката исторійка на *Флореско* се състои въ слѣдующето: Отъ *Знаменка* *Ивановичъ* потеглилъ за Парижъ, който бѣ въ онова врѣме главното свѣрталище на полицитъ емигранти. Въ врѣме на француско-пруската война (1870) той се записалъ въ легеона на храбритъ *Гарибалдовци*, които дойдоха чакъ отъ Италия въ Парижъ да спасяватъ Франция отъ германското нашествие. Въ деня, когато комунаритъ развили знамето — *Хлѣбъ или смъртъ* — той се намѣрилъ въ редоветъ имъ подъ командата на полския генералъ-бунтовникъ *Домбровски*, когото комунаритъ избрали за главнокомандующъ на комунарскитъ отреди и командантъ на града Парижъ. Като на бивши руски офицеринъ (*Ивановичъ*) *Домбровски* му далъ да командува една отъ главнитъ парижки барикади. При нашествието на версайскитъ републикански войски, той храбро защищавалъ барикадата си. Най-сетнѣ републиканския картечь го свалилъ на земята. Билъ отнесенъ въ болницата и оздравѣлъ слѣдъ три мѣсеци. Отъ болницата избѣгалъ въ Романия, дошелъ въ *Букурещъ*, случайно помирисалъ, че *Ботевъ* се намира въ *Измаилъ*, отишелъ при него, та двамата заедно се отдалечили на *Дунавската балта*. Послѣ, когато *Ботевъ* напусналъ *Измаилъ* и дошелъ въ *Браила* за да издава вѣст. „*Дума*“, взелъ съ себе си и *Ивановича* подъ фалшивото име *Флореско*.

Биографа пропусналъ да съобщи и този заблѣжителенъ фактъ, който по датата си спада въ VI-и отдѣлъ на биографическия опитъ — пропусналъ да раскаже слѣдующето: било послѣ объдъ, когато въ редакцията на „*Дума*“, т. е. въ печатницата на *дядо Паничка*, се явилъ единъ високъ, снаженъ, красивъ, елегантно облѣченъ господинъ, съ офицерска обноса и походка — явилъ се въ редакцията и пита за *Христофора Петковича Ботевъ*, „редактора на nihilистическия вѣстникъ „*Дума*“. *Ботевъ* му се прѣдставилъ. Елегантно облѣчения господинъ му се отрекомандувалъ за пѣкакъвъ си руски князь-nihilистъ, който избѣгалъ отъ сибирскитъ рудници, дѣто е билъ заточенъ и „измученъ въ кандалахъ, какъ послѣдний каторжникъ“. Заточенъ билъ, измученъ билъ въ сибирскитъ рудници, защото исповѣдвалъ „вѣруто“ на рускитъ nihilисти-социалисти-демократи. *Ботевъ* съ дѣтинска довѣрчивость го приелъ, пригърналъ го и му раскрылъ сърцето си и бждѣщитъ дѣйствия, но не дѣйствиата на рускитъ nihilисти, а дѣйствиата на българската емиграция по освобождаванието на България. Мни-